

De la bun început Revoluția a fost radicală și a primit un sprijin uriaș din partea „Spiritolui timpului”.

„Binecuvântare era în zorii zilei de-a fi în viață / Dar să fii tânăr era adevăratul rai”, scria Wordsworth.

„Concepută nu cu mulți ani înainte de Revoluția Franceză, de un om a cărui ambiție părea a fi în întregime absorbită de școală, cum se face că secta Iluminati a devenit în mai puțin de 20 de ani, o organizație extraordinară, care, sub numele de iacobini, și-a trecut în palmares atâtea altare spulberate, atâtea sceptre distruse și terfelite; atât de multe constituții răsturnate, atât de multe națiuni subjugate, atâte de mulți principii căzuți sub pumnale, otrăviți sau executați, atât de mulți prinți umiliți sub jugul unei servituți numită „pace” sau a alteia intitulată „alianță”, un nume și mai dezonorant?”

„Sub același nume de iacobini, care grupa simultan toate secretele, toate conjurațiile, toate sectele păgânilor înveterați, conspiratori revoluționari, conspiratori anarhici, cum se face că Iluminati a pus bazele unei astfel de domnii a fricii care, ținând lumea înspăimântată, nu-i dă voie unui rege să spună: mâine eu voi fi în continuare rege. Și nu-i dă voie unui popor să spună: mâine voi avea în continuare legile și religia mea. Unui cetățean să spună: mâine casa și averea mea vor fi în continuare ale mele. Mâine nu mă voi trezi cu un copac al Libertății de o parte și un copac al morții, voracea ghilotină, de cealaltă parte?”

„Autori invizibili, cum se poate ca secretul adepților lui Spartacus din zilele noastre să troneze deasupra tuturor crimelor, tuturor dezastrelor acestei ciume a ticăloșiilor și ferocităților numită

Scris de Ninel Ganea
Joi, 19 Noiembrie 2020 11:16

Revoluție? Cum de tronează în continuare asupra tuturor acțiunilor sectei, pentru a duce la deznădejde și distrugere societățile umane?”

Ordinele iacobinilor erau urmate imediat. (Barruel). Beau sângele unul altuia „pentru moartea regilor”.

Distrugerea monarhiei occidentale a început cu toată forța în 1792.

„Am găsit scrisoarea. Spunea astfel:

Scrisoarea ta, prietene drag, a fost citită în prezența întregului club. A fost surprinzător să descoperim atât de multă filosofie la un preot de țară. Să nu-ți fie teamă niciodată, dragul meu prelat. Noi suntem 300. Punem semne pe cap și ele pică. Cât despre acelea despre care vorbești, nu a sosit încă timpul. Țineți oameni pregătiți. Anunță-i pe cei din parohie să-ți execute ordinele care ți se vor da la timpul potrivit.

Scrisoarea era semnată Dietrich”

„Pe lângă gândurile pe care această epistolă le stârnește, voi mai adăuga doar că organizația din care ea a fost trimisă și-a schimbat locul de întâlnire pentru a se muta în suburbia St. Honore și a rămas acolo fără ca Curtea să știe. Asta până la momentul uneia dintre aceste orgii, al cărei obiect era să-l înștiințeze pe rege cu privire la soarta care îl așteaptă. După unul din aceste banchete sărbătorite în numele fraternității, toți Frații își înțepau degetele și își scurgeau sânge în paharele lor. Toți beau din acest sânge după care strigau „moarte regilor” iar acesta urma să fie ultimul toast al banchetului lor fratern. Această scrisoare ne spune de asemenea cine au fost oamenii care au format această legiune a celor 1200 pe care Jean de Brie și-a propus să o înființeze la Convenție și al cărei obiectiv era să se împrăștie în regate pentru a-i asasina pe toți regii de pe fața pământului.”

Cât privește violența, în interpretarea obișnuită ea apare ca ceva întâmplător, iscată de pasiunile momentului, de apărarea națională, etc. Dar dovezile conduc spre ideea unei folosiri

deliberate a forței: când există revendicări reale, ele sunt folosite de politicieni abili pentru a promova Revoluția. Vom vorbi și despre rolul important al agitatorilor.

„Indiferent pe seama cui pui aceste lucruri, totuși, mecanismul Revoluției Franceze se deosebește de cel al tuturor celorlalte revoluții dinainte. Până atunci, revoluțiile izolate care au avut loc de-a lungul istoriei omenirii pot fi recunoscute în mod limpede ca mișcări spontane cauzate de opresiune sau de o facțiune politică care se bucură de un oarecare sprijin popular și din aceste motiv propunându-și să satisfacă cererile oamenilor. O dată cu Revoluția Franceză observăm pentru prima dată planul de operațiuni care a fost de atunci și până astăzi pus în aplicare: încercarea sistematică de a crea nemulțumiri pentru a le exploata...”

„Cel mai remarcabil exemplu de agitație controlată din timpul primelor faze ale Revoluției a fost evenimentul extraordinar cunoscut în istorie drept „Marea Frică”, când în aceeași zi, 22 iunie, 1789, aproape la aceeași oră, în orașele și satele din Franța a fost creată o panică artificială prin anunțul că se apropie tâlharii și din acest motiv toți cetățenii onorabili trebuie să pună mâna pe arme. Mesagerii care au adus pe cai mesajul-fulger aveau pe pancarte scris „Edictul Regelui”, după care urmau cuvintele „Regele ordonă ca toate castelele să fie arse; dorește să-l păstreze doar pe al său!” Iar oamenii, obediți față de aceste porunci, au pus mâna pe orice armă aflată la îndemână și s-au pus pe distrus. Obiectivul conjurațiilor a fost astfel atins: înarmarea populației împotriva legii și ordinii, o strategie care din 1789 încoace a reprezentat întotdeauna primul punct în programul revoluției sociale.”

Protestul femeilor din 5 octombrie, 1789: femeile s-au îmbrăcat, de asemenea, ca bărbați iar multe au fost forțate să meargă alături de revoluție.

„Regimul terorii sub Robespierre: pericolul invaziei externe a fost invocat de fațadă, pentru a căuta în țară „dușmanii din interior”; acesta este un tip de guvernare (cf. comunism).

La un nivel mai profund a existat un plan foarte puțin cunoscut de depopulare. Raportul Comitetului de Siguranță Publică, 8 august, 1795. Stați liniștiți, Franța are suficientă hrană pentru 12 milioane de locuitori: tot restul (12 milioane) vor trebui să fie omorâți. După asta nu veți mai suferi după pâine.” (Barruel IV, p.335)

„Ea (secta) a fost cea care a distrus până și iubirea dintre frați, a copilului pentru tatăl său, când

de pildă Chénier, la vederea fratelui său, dat pe mâna călăilor săi, a replicat rece: „Dacă fratele meu nu este în asentimentul Revoluției, să fie sacrificat”; când adeptul Philip a adus fericit iacobinilor capul mamei și tatălui său. Aceasta este setea de nepotolit a sectei pentru sânge, care, prin gura lui Marat, a cerut 270.000 de capete, și nu a trecut multă vreme până au devenit milioane. Secta știa toate acestea. Toate secretele despre egalitate nu puteau fi atinse decât prin depopularea lumii. Așa cum reiese din gura lui Le Bo, care a dat replică Comunelor din Montauban, îngrozite de lipsa proviziilor: Nu vă temeți, Franța are destul pentru 12 milioane de persoane. Din acest motiv este necesar ca celelalte 12 milioane de francezi să fie omorâți, iar atunci nu veți mai duce lipsă de pâine.” (Raportul Comitetului de Siguranță Publică, 8 august, 1795)

Comitetul de Siguranță Publică a calculat câți oameni trebuie să moară în fiecare oraș și district. Prin înecare, ghilotinare sau împușcare probabil că 300.000 dintre care doar 3.000 de aristocrați, restul țărani și meșteșugari. La Nantes, 500 de copii săraci au fost uciși într-o singură măcelărie. 144 de femei au fost aruncate în râu, etc.

„Ne vorbiți întotdeauna de mijloace, eh, domnule, dar scopul, obiectivul acesta trebuie ca omul să învețe a-l vedea”, abatele Sieyes.

„Voi merge de bună voie cu picioarele prin sânge și lacrimi”, spunea colaboratorul lui Robespierre, Saint-Just. Fie că o recunoaște sau nu, aceasta ar trebui să fie maxima fiecărui revoluționar socialist care crede că orice metode sunt justificabile pentru atingerea obiectivului său.

Babeuf, „Conspirația egalilor”

Babeuf a fost un discipol al lui Weishaupt și era adeptul ideilor comuniste ale lui Robespierre. Depopularea era „marele secret” al Terorii (despre care se spune că a curmat un milion de vieți). Babeuf a organizat propria sectă masonică pentru a aduce la îndeplinire programul „egalității”.

„Din nefericire, confuzia prevalentă în rândul avocaților Egalității era atât de mare încât întâlnirile – care nu a durat mult până să fie compuse din 2.000 de oameni – s-au transformat într-un Turn Babel. Nimeni nu știa cu exactitate ce dorea și nu se ajungea la nicio decizie. Din

acest motiv s-a decis să se renunțe la aceste întruniri mari în locul lor fiind preferate mici coterii secrete ... în acestea s-a elaborat schema revoluției sociale. Plecând de la premisa că toată proprietatea este furt, s-a decis ca procesul cunoscut în limbajul revoluționar drept expropriere să aibă loc. Cu alte cuvinte, toată proprietatea trebuie smulsă prin forță de la proprietarii actuali – prin forța gloatelor înarmate. Dar Babeuf, în timp ce pleda pentru violență și tulburare ca mijloace pentru atingerea unui obiectiv, nu dorea sub nicio formă ca anarhia să devină o stare permanentă. Statul trebuia menținut și nu doar menținut, ci trebuia să devină absolut, singurul furnizor al lucrurilor de necesitate pentru viață. „În sistemul meu de Fericire Comună, nu doresc să existe niciun fel de proprietate individuală. Pământul aparține lui Dumnezeu, iar roadele sale aparțin tuturor oamenilor”, scria Babeuf. Un alt babeuvist, marchizul d'Antonelle, fost membru al Tribunalului Revoluționar, a exprimat aceleași idei cu alte cuvinte: comunismul este singurul sistem drept, singurul sistem drept; fără această stare de lucruri nu poate exista o societate pașnică și cu adevărat fericită.”

„Apoi, Babeuf a decis că trebuie format un directorat secret ale cărui proceduri amintesc în mod curios de cele ale Iluminatilor. Weishaupt a pus la lucru 12 adepți pentru a conduce operațiunile din Germania și a prescris foarte strict ca niciunul dintre adepții săi să nu fie cunoscut nici măcar celorlalți Iluminati. Așadar, Babeuf a desemnat 12 agenți principali să lucreze în districte diferite ale Parisului, iar acești oameni nu cunoșteau nici măcar numele celor patru care formau comitetul central. Ei comunicau cu aceștia doar prin intermediari inițiați parțial în secretele conjurației. La fel ca Weishaupt, și Babeuf a adoptat un ton dominator și arogant în raport cu subordonați săi, și oricine era suspectat de trădare era amenințat, în maniera societăților secrete, cu cele mai înfricoșătoare răzbunări. „Jale celor față de care avem motive să ne plângem!”, scria el unui adept de al cărui zel începuse să se îndoiască. Aceasta arată că adevărații conspiratorii nu-i pot lăsa din mână niciodată pe cei pe care au decis cândva să-i implice în afacerile lor.”

„Până în aprilie 1796, planul revoluției era complet și celebrul Manifest al Egalilor era gata de a fi publicat.”

Proclamația anunța: „Francezi, timp de 1500 de ani ați trăit în sclavie și drept urmare în nefericire. Timp de șase ani (i.e. în cursul Revoluției) cu greu v-ați putut trage răsuflarea, așteptând independență, fericire și egalitate. Egalitatea! Prima dorință a Naturii, prima nevoie a Omului și principala legătură a tuturor asociațiilor legale! Ei bine, de acum înainte intenționăm să trăim și să murim ca egali, așa cum ne-am născut. Ne dorim egalitatea reală sau moarte. Asta trebuie să avem. Și vom avea această egalitate reală, indiferent de prețul plătit. Vai și amar de cei care se pun între acest ideal și noi! Dacă e nevoie, să piară toate artele numai să ne rămână nouă egalitatea reală!”

„Legea agrară și împărțirea pământurilor erau dorințele de moment ale câtorva soldați fără principii, mânați mai degrabă de instinct decât de rațiune. Noi tânjim după ceva mai sublim și mai echitabil: Fericirea Comună și Comunitatea Bunurilor. Fără proprietate privată asupra pământului! Pământul să nu mai aparțină nimănui! Dorim împărțirea comună a roadelor pământului: ele trebuie să aparțină tuturor.”

„Afirmăm ca nu mai putem suporta ca marea majoritate a oamenilor să trebuiască să muncească și să asude în slujba și pentru bunul plac al unei minorități extreme. De ajuns și pentru prea multă vreme s-au bucurat mai puțin de un milion de indivizi de ceea ce aparține unui număr mai mare de 20 de milioane de compatrioți, egalii lor. Să înceteze în sfârșit acest lucru, acest scandal imens pe care nepoții noștri nu vor fi capabili să-l creadă. Să dispară în sfârșit deosebiriile revoltătoare dintre bogați și săraci, dintre cei mici și cei mari, dintre stăpâni și slujbași, dintre guvernatori și guvernați. Să nu mai existe nicio deosebire între oameni în afară de cea de vârstă și sex. Din moment ce toți au aceleași nevoi și aceleași posibilități, să nu mai existe decât un singur fel de educație și un singur fel de hrană. Oamenii se mulțumesc cu un singur soare și aer pentru toți. De ce nu s-ar mulțumi cu aceeași porție și aceeași calitate a mâncării?”

„Oameni ai Franței, vă spunem: sfânta întreprindere pe care o organizăm nu are alt obiectiv decât acela de a pune capăt dezordinilor civile și nefericirii publice. Niciodată nu a fost gândit și pus în practică un plan mai măreț. Din când în când, câțiva oameni de geniu, câțiva înțelepți au vorbit cu o voce joasă și tremurătoare. Niciunul dintre ei nu are curajul să spună întregul adevăr. A sosit momentul măsurilor grandioase. Răul a ajuns la apogeu. Acoperă fața pământului. Sub numele de politică, haosul a domnit prea multe secole... A sosit clipa să fondăm Republica Egalilor, marele hostel deschis tuturor oamenilor...”

„Familii nemulțumite, veniți și așezați-vă la masa comună așezată de natură pentru toți copiii ei...”

„Oameni ai Franței, deschideți-vă ochii și mintea la plenitudinea fericirii. Recunoașteți și proclamați alături de noi Republica Egalilor.”

„Acest document a fost menit, totuși, să nu fie arătat publicului, deoarece Comitetul Secret a decis într-un final că ar fi dezavantajos să le facă cunoscut oamenilor întregul plan al conspirației. Au considerat că mai ales mesajul „piară toată arta numai să se instituie egalitatea reală între noi!” este nerecomandabil a fi publicat. Francezii nu trebuiau să știe că li

se pregătește o reîntoarcere la barbarism. Drept urmare, o a doua proclamație a fost gândită sub titlul „Analiza doctrinei lui Babeuf”, un titlul cu mult mai puțin înălțător decât precedentul și în mare măsură ininteligibil pentru clasele muncitoare, după cum remarcă M. Fleury, deși era vorba de adevărata Biblie sau Coran al comunismului. Aici se găsește cheia problemei. Nimeni dintre cei care citeau aceste două documente ale babeuviștilor nu va putea să nu observe adevărul anumitor incriminări sociale: disparitatea frapantă între bogați și săraci, distribuția inegală a muncii și plăcerii, nedreptatea sistemului industrial, cu ajutorul căruia și mulțumită în parte suprimării mișcărilor sindicale de către liderii revoluționari, angajatorii puteau trăi în lux pe seama muncii fizice a altora – dar întrebarea era următoarea: cum își propunea Babeuf să îndrepte aceste rele? Pe scurt, deci, sistemul său, bazat pe doctrina comunității bunurilor și a muncii poate fi rezumat astfel:

Toți oamenii trebuie să fie forțați să muncească un număr de ore pe zi în schimbul unei remunerații egale.

Cel care se va dovedi a fi mai silitor și mai priceput va fi recompensat doar prin recunoștința publică.

Această muncă silnică va fi plătită nu prin bani, ci în natură deoarece, din moment ce dreptul la proprietate privată constituia principalul rău al societății, distincția dintre al meu și al tău trebuie abolită și nimeni nu mai are dreptul să posede nimic al său. Așadar, plățile nu vor putea fi făcute decât în produsele muncii, care vor fi colectate în întregime în depozite comunale uriașe și împărțite în porții egale muncitorilor.

Bineînțeles, comerțul va dispărea în întregime iar banii nu vor mai fi bătuți sau permiși în țară; Comerțul exterior va fi purtat cu monedele aflate acum în circulație, iar când acestea se vor epuiza va fi folosit barterul.

Dar oamenilor nu li s-a spus asta (a la Weishaupt) și li s-a spus că doar bunurile dușmanilor poporului vor fi date celor nevoiași.

Însă oamenii nu știau tainele organizației. La fel cum în marile izbucniri ale Revoluției gloatele Parisului au fost împinse oarbe pe baza unor pretexte false promovate de agitatori, încă o dată oamenii au fost transformați în instrumentele propriei lor căderi. Comitetul Director Secret știa

foarte bine că sistemul comunist nu putea prinde la popor. Așadar, au avut grijă să nu primească în rândurile lor nătângii claselor muncitoare, și crezând că doar printr-un apel la interesul propriu și la pizma lor puteau să își câștige adeziunea, au mizat cu abilitate pe patimilor oamenilor, promițându-le prăzi pe care nu aveau intenția să le ofere acestora.

Astfel, în Actul Insurecțional propus de Comitet s-a anunțat că bunurile emigranților, ale conspiratorilor (i.e. regaliștilor) și ale dușmanilor poporului urmau să fie împărțite la cei care apărau țara și la nevoiași. Nu le-au spus că, în realitate, ele nu vor aparține niciunuia, ci vor deveni proprietatea statului administrat de ei înșiși... Oamenilor nu trebuia să li se permită să afle adevărul despre cauza pentru care li se cerea să-și verse sângele – iar că vor fi obligați să verse râuri de sânge nimeni întreg la minte nu se îndoia.”

„Când a venit vorba de organizarea revoluției, Babeuf a adoptat un cu totul alt tip de limbaj. În fapt, fostul denunțator al sistemului de depopulare al lui Robespierre, susținea acum nu doar că scopul era bun dar și mijloacele erau laudabile.”

„Mărturisesc până astăzi că îmi port pică pentru că am văzut în culori atât de negre guvernul revoluționar, pe Robespierre și pe Saint-Just. Cred că acești doi oameni făceau cât toți ceilalți revoluționari puși laolaltă, iar guvernul lor dictatorial era demonic de bine gândit... Nu sunt deloc de acord cu ideea că... au comis multe crime și că au murit mulți republicani. Nu atât de mulți, cred... Salvarea a 25 de milioane de oameni nu trebuie pusă pe cântar cu câțiva indivizi îndoielnici. Un mântuitor trebuie să aibă o perspectivă mai largă. Trebuie să măture cu tot ceea ce-l trage în jos, tot ceea ce îi obstrucționează trecerea, tot ceea ce îi împiedică atingerea rapidă a obiectivului pe care și-l dorește. Ticăloși sau imbecili, oameni îngâmfați sau doritori de glorie, nu contează, nu trebuie să existe milă pentru ei. Pentru ce există? Robespierre știa toate acestea și este în parte ceea ce mă face să-l admir.”

„Dar unde Babeuf s-a arătat a fi inferior din punct de vedere intelectual lui Robespierre a fost în felul în care și-a propus să distrugă rezistența în fața planului său de instaurare a unui stat socialist. După cum știa foarte bine, Robespierre și-a petrecut 14 luni măturând pe jos pe cei care îi obstrucționau trecerea, a făcut să meargă ghilotina fără întreruperi în Paris și în provincie, dar nici măcar așa nu a reușit să-și reducă la tăcere contestatarii. Dar Babeuf spera să-și îplinească scopul într-o singură zi – acea zi măreață a poporului, în care toată opoziția va fi spulberată dintr-odată, întreaga ordine socială anihilată, pe ruinele ei urmând a fi ridicată Republica Egalității. Dacă, însă, procesul va fi scurt, el va fi cu necesitate cu atât mai violent. Astfel, la Babeuf nu se mai regăsea nimic din precizia calmă a lui Robespierre, când stabilea capetele ce trebuie să cadă.”

„Când pune pe hârtie planurile sale de insurecție, povestea apoi la proces, secretarul său, Pillé, Babeuf se plimba de sus în josul camerei cu ochii scânteind, bolborosind și făcând tot felul de grimase, lovindu-se de mobilă, lovind scaunele în timp ce striga cu vocea răgușită: La arme! La arme! Revoluția! Începe Revoluția! ”. Era o revoluție contra scaunelor, afirma sec Pillé. După care, Babeuf se arunca asupra peniței, se scufunda în cerneală și începea să scrie cu o rapiditate îngrozitoare, în timp ce tot trupul său tremura, iar transpirația curgea de pe fruntea sa. „Deja nu mai era nebunie. Era turbare! Această turbare, explica Babeuf, era necesară pentru a se antrena la nivelul cerut de elocvență, iar în apelurile sale la insurecție este greu de văzut unde se deosebea programul său de tâlhăria și violența pe care le disprețuia...”

„Marea Zi” a Revoluției

„Următorul program pentru Marea Zi a fost stabilit acum de Directoratul Secret: la momentul hotărât armata revoluționară avea să mășăluiască asupra Adunării Legislative, asupra sediului central al Armatei și asupra caselor miniștrilor. Trupele cele mai bine antrenate urmau să fie trimise la depozitele și fabricile de arme, de asemenea, la taberele de la Vincennes și Grenelle în speranța că cei 8.000 aflați acolo vor lua parte la mișcare. Între timp oratorii aveau să le țină discursuri neîntrerupte soldaților, iar femeile aveau să-i cadorisească cu gustări ușoare și cununi de lauri civice. În cazul în care militarii se dovedeau insensibili la aceste farmece, străzile urmau a fi baricadate, iar asupra trupelor erau pregătite pietre, cărămizi, apă clocotită și vitriol pentru a le fi aruncate în cap. Toate proviziile pentru capitală urmau apoi să fie rechiziționate și plasate sub controlul liderilor. În același timp, clasele avute urmau să fie scoase din case, care apoi aveau să fie transformate în adăposturi pentru săraci. Membrii Directoratului urmau să fie măcelăriți, ca de altfel toți cetățenii care opuneau rezistență în fața insurgenților. Insurecția, fericit încheiată astfel, după cum s-a exprimat cu naivitate Babeuf, întreaga populație urma să fie adunată în Piața Revoluției și invitată să coopereze în alegerea reprezentanților săi. Potrivit lui Buonarrotti, planul era de a le vorbi oamenilor fără rezerve și fără digresiuni, ca să le ofere cel mai impresionant omagiu suveranității lor. Dar dacă poporul, cumva, orb față de adevăratele sale interese, ar eșua să-și recunoască salvatorii în persoana conjuraților, babeuviștii propuneau ca, după omagiul adus suveranității poporului, puterea executivă să fie încredințată exclusiv lor. După cum remarcă Buonarrotti, la începutul revoluției este necesar, măcar din respect pentru suveranitatea reală a poporului, să te preocupe mai puțin de dorințele națiunii, ci să pui autoritatea supremă în mâini revoluționare puternice. Odată ajunsă în aceste mâini va rămâne desigur acolo, iar babeuviștii având de partea lor toată puterea civilă și militară vor fi capabili să își impună sistemul lor de sclavie statală unui popor supus.”

Violența

La o întrunire a comitetului „a fost citit cu voce tare planul final al insurecției, la care au fost adăugate câteva detalii atroce – oricine încerca să-și exercite vreun fel de autoritate era omorât imediat, soldații trebuiau forțați să renunțe la arme, brutarii să renunțe la pâine, iar cei care opuneau rezistență spânzurați de primul felinar. Aceeași soartă le era rezervată comercianților de vin și spirtoase care ar refuza să ofere licorile necesare pentru a inflama populația și a o împinge spre violență”. „Orice moment de reflecție din partea oamenilor trebuie evitat, ei trebuie să comită acte care îi vor face să nu mai poată da înapoi,” se scria în instrucțiunile către lideri.

„În toată această adunare feroce, Rossignol, fostul general al armatelor revoluționare din La Vendee, s-a arătat a fi cel mai sângeros: Nu voi avea nimic de-a face cu insurecția voastră dacă nu vor cădea capetele precum fânul sub coasă... dacă nu vom avea o teroare atât de mare încât să facă întregul univers să tremure, a afirma el într-un discurs primit cu aplauze generale.”

„Ziua de 11 mai a fost aleasă ca marea zi a exploziei, când nu doar Parisul, ci toate celelalte orașe din Franța, unde au lucrat agenții lui Babeuf, urmau să se ridice și să răstoarne întreaga structură a civilizației... Între timp a apărut un informator, iar guvernul, pus astfel în gardă de atacul iminent, a fost pregătit să dea replica. În dimineața acelei zile, a fost postat un afiș pe toate zidurile din Paris pe care erau scrise următoarele cuvinte:

Directoratul Executiv către cetățenii Parisului,

Cetățeni, o conjurație înfiorătoare este pe cale să izbucnească în această noapte sau mâine la răsăritul zilei. O bandă de hoți și ucigași au făcut un plan de a măcelări Adunarea Legislativă, toți membrii guvernului, conducerea armatei și toate autoritățile legitime ale Parisului. Va fi proclamată constituția de la '93. Această proclamație va fi semnalul pentru un jaf general al Parisului, al caselor, al magazinelor și magaziilor, și al masacrării unui mare număr de cetățeni. Dar fiți siguri buni cetățeni: guvernul veghează, îi știe pe liderii conspirației și metodele lor...Stați liniștiți și vedeți-vă de treburile voastre cotidiene. Guvernul a luat măsuri infailibile pentru a le contracara planurile și a-i da pe ei, împreună cu adepții lor, pe mâna legii.”

„Apoi, fără alte avertismente, poliția s-a năpustit în casa în care Babeuf și Buonarotti alcătuiau un afiș rival prin care chemau oamenii la revoluție. În mijlocul treburilor mâna legii i-a surprins și i-a arestat, iar în dimineața următoare alți 45 de lideri ai conspirației au fost, de asemenea, arestați și aruncați în pușcărie. Sprijinul populației nu a mai venit! Armata revoluționară pe care

contau, și care impresionează întotdeauna oamenii ca o desfășurare a autorității, a mers alături de poliție în sprijinul legii și ordinii. Odată cu îndepărtarea agitatorilor întreaga populație și-a venit în simțuri și și-a dat seama de planul îngrozitor în care au fost atrași.”

Napoleon i-a împiedicat și astfel s-a sfârșit ultima mare încercare din Revoluția Franceză de a realiza scopurile Iluminismului.

Revoluționarii se devorează unii pe alții

„Hristos nu mai avea altar în Franța. Regii nu mai aveau tron. Aceia care au distrus altarul și tronul au complotat unii împotriva celorlalți. Impostorii, ateii și deiștii s-au măcelărit unii pe alții. Constituționaliștii i-au urmărit pe regaliști, republicanii pe constituționaliști, democrații Republicii una și indivizibile i-au măcelărit pe democrații republicii federale, facțiunea Muntelui a ghilotinat facțiunea girondinilor. Montaniarzii s-au divizat în facțiunea lui Hébert și cea a lui Marta, în facțiunea lui Danton și Chabot, în facțiunea lui Cloots și Chaumette, în facțiunea lui Robespierre, care le-a devorat pe toate, și care a fost la rândul său devorată de facțiunea lui Tallien și Freron. Brisot și Gensonné, Gaudet, Fauchet, Rabaud, Barbaroux și alți 30 au fost condamnați de Fouquier-Tinville pentru că au dat sentința în cazul lui Louis XVI. Fouquier-Tinville a fost la rândul său judecat cum l-a judecat pe Brissot. Pethion și Buzot, rătăcind prin păduri, au sfârșit morți de foame, mâncați de animale sălbatice. Perrin a murit în lanțuri, Condorcet s-a otrăvit în închisoare, Valage și Labat s-au înjunghiat unul pe altul, Marat a fost ucis de Charlotte Corday, Robespierre nu mai există. Dintre toți, a rămas doar Sieyes pentru că Franța trebuie să aibă în continuare bolile ei. Infernul, pentru a stabili domnia necurăției sale, Cerul pentru a o pedepsi pentru asta, i-au dat Franței, sub numele de Directorat cei cinci tirani ai săi. Rewbel, Carnot, Barras, le Toureur, la Reveillère-Lepaux au depozat-o de arme, i-au îndepărtat pe deputați de egalitatea și libertatea ei, au asaltat departamentele ei cu tunuri și puști, au sugrumat-o în strâmtoarea lor și au pus deasupra ei un jug de fier. Toți tremură în fața lor. Sunt înspăimântați, se invidiază unul pe altul, se retrag unul din fața altuia. Le dau voie să vină doar noilor tirani și să meargă împreună. Deportările, stupoarea, teroarea și aceste Pentarques, ele sunt zeii care în acest moment conduc Franța. Tăcerea terorii în imperiul ei, unde în această vastă închisoare, 20 de milioane de sclavi, toți îndobitociți de teroarea ghilotinei la simplul auz al numelui Guiane, Merlin, Rewbel. Feriți-vă de acești oameni adesea proclamați ca fiind egali, liberi și suverani.”

Franța ruınată de Revoluție

„Situația Franței la sfârșitul Terorii...”

„Franța este demoralizată. Est extenuată, aceasta este ultima trăsătură a acestei țări în ruină. Nu mai există vreo opinie publică, sau mai degrabă această opinie este formată doar din ură. Îi urăsc pe directori (membrii directoratului) și îi urăsc pe deputați. Îi urăsc pe teroriști și îi urăsc pe șuani (regaliștii din La Vendée). Îi urăsc pe bogați și îi urăsc pe anarhiști. Urăsc revoluția și urăsc contrarevoluția... Dar ura își atinge apogeul în cazul noilor îmbogățiți. La ce bun să distrugi regii, nobilii și aristocrații, dacă în locul lor se instalează deputații, țăranii și negustorii? Ce strigăte de ură! Dintre toate catastrofele găsite și amplificate de directorat – catastrofa partidelor, a puterii, a căminelor, a conștiințelor, a intelectualilor – nu există nimic mai de plâns decât catastrofa conștiinței naționale.”

„La opt ani de la sfârșitul Terorii, Franța nu reușise încă să își revină din ravagiile suferite. Potrivit lui Redhead Yorke, până și teoria, îndeobște acceptată, a prosperității agricole este greșită.”

„Femeile cu plugul în mână și tinere care mânau vitele înhămate ne dau doar o idee preliminară despre progresul agriculturii sub Republică. Nu mai există ferme dispersate pe câmpii. Țăranii stau împreună în sate izolate, o condiție care împiedică procesul de cultivare. Interiorul caselor este murdar, gospodăriile sunt într-o dezordine completă, iar condiția mizerabilă a animalelor vorbește suficient despre sărăcia proprietarilor.”

„Peste tot, cerșetorii îl asaltează pe călător pentru pomeni. În pofida reducerii populației, șomajul era în floare, educația a încetat, iar din cauza distrugerii vechii nobilimi și a clerului, și a faptului că noii îmbogățiți, care le-au ocupat domeniile, nu trăiau acolo, nu exista niciun sistem de înțajitorare organizată. Yorke este forțat să declare într-un final:

Revoluția care a fost împlinită în aparență pentru beneficiul claselor sărace ale societății, le-a scufundat într-un regim de degradare și potrivnicie pe care nu l-au cunoscut niciodată sub vechea monarhie. Au fost dezmoșteniți, goliți și privați de orice resursă pentru existență.

Într-un alt pasaj, Yorke ridică întrebarea inevitabilă care apare în mințile tuturor contemporanilor care gândesc: Franța încă sângerează prin fiecare por. Este o numeroasă familie în doliu, își pune cenușa în cap. Este imposibil în aceste vremuri ca o persoană contemplativă să fie

bucuroasă în Franța. La fiecare pas, urmele barbarilor fanatici, nemiloși și sângheroși dezgustă privirea și fac rău umanității; oriunde privești, ruinele ies în evidență și te forțează să te întrebi: de ce și pentru cine tot acest prăpăd și pustiire?”

Religia

Decreștinarea Nov. 1793 C Lefebvre v. 2, 77-8

... biserica este pângărită. Exact același lucru s-a întâmplat în această revoluție. Dar în anul 1793 noua revoluție pentru înlocuirea catolicismului a devenit evidentă. Acest lucru este discutat și într-unul din manualele Lefebvre, care sunt foarte obiective.

În anul 1793 „festivalul zilei de 10 august...” proclamarea republicii a fost în întregime o chestiune seculară. Noua religie s-a înarmat cu simboluri și cu un fel de liturghie, s-a închinat în fața Muntelui Sfânt, adică a locului, a partidului Muntelui și i-a venerat pe martirii săi, Lepeletier, Marat și Chalier. Pe 3 Brumar, anul II (24 octombrie 1793), ... Convenția a adoptat calendarul revoluționar. Primul an urma să înceapă la 10 august 1792, anul republicii. Toate lunile anului urmau să fie redenumite în conformitate cu fenomenele naturale. Decembrie urma să se numească, cred, Pleuvoise, care înseamnă ploaie, sezonului ploios, luna ploilor și așa mai departe. „Era o încercare de a decreștina viața cotidiană prin înlocuirea referințelor la sărbătorile religioase și la sfinți cu nume împrumutate de la unelte și produse familiare francezilor.” Toate sărbătorile erau abolite iar săptămâna de șapte zile era anulată în favoarea unei săptămâni de 10 zile. Nu mai exista duminică. În noiembrie 1793, un „raport” cu privire la „sărbătorile civice a reprezentat preludiul organizării oficiale a noii religii naționale”.

„La Nevers pe 22 septembrie 1793, în catedrală, a fost sărbătorit un festival în onoarea lui Brutus.” În această provincie, în octombrie 1793, toate sărbătorile, „toate ceremoniile religioase în afara bisericii erau abolite, iar slujbele mortuare și cimitirele erau secularizate.” Și alte provincii au adoptat politici similare. „Districtul Corbeil a declarat că majoritatea persoanelor din jurisdicția sa nu mai doresc religia catolică”. La 6 noiembrie 1793, episcopul din Paris a demisionat din funcția sa afirmând că a fost tras pe sfoară. „Pe 17 noiembrie el a venit alături de vicarii săi la Convenție pentru a confirma în mod oficial decizia sa.” Pe 20 Brumar, anul II (10 Noiembrie 1793) a fost plănuită o Sărbătoare a Libertății. Pentru a sărbători victoria filosofiei asupra fanatismului, Comuna a rechiziționat Catedrala Notre Dame, „în mijlocul corului a fost construit un munte, iar o actriță a jucat rolul Libertății. Când a aflat de acest lucru, Convenția a mers la catedrala, supranumită acum, Templul Rațiunii – și a participat la o a doua sărbătoare a

festivalului civic.” Apropos, au ars în efigie și o imagine a ateismului, deoarece revoluția nu era atee. Era deistă. „Unele departamente (provincii) au urmat exemplul. Pe 30 (20 noiembrie) cetățenii departamentului Unității... înveșmântați cu simboluri preotești, au defilat în fața Convenției, cântând și dansând.” Pe 23 noiembrie 1793, bisericile au fost închise.

Templul rațiunii

Avem unele surse care ne arată și ne oferă o explicația asupra duhului care străbătea aceste sărbători ale Rațiunii. De pildă, în orașul Chalons-on-the-Marne, avem următoarea descriere a inaugurării Templului Rațiunii: „Sărbătoarea a fost anunțată în întreaga comună cu o seară înainte. În acest scop, s-a sunat retragerea de către toți toboșarii și trompetiștii trupelor din cazărmile de la Chalons și din toate părțile orașului. În ziua următoare, a fost anunțată din nou de către cartierul general și a fost trâmbițată de asemenea peste tot. Fosta biserică Notre Dame a fost, din cauza timpului scurt și a mijloacelor deficitare, curățată și pregătită în pripă pentru noua sa utilizare, iar în locul fostului altar a fost înălțat un pedestal pe care stătea statuia simbolică a Rațiunii. Potrivit unui martor ocular, avea un model simplu și liber, „decorată doar cu o inscripție: fă-le celorlalți ceea ce vrei să ți se facă ție”. Era flancată de două coloane înconjurată de două cutii de parfum de bronz antic, care scoteau miresme în timpul ceremoniei. În față, la picioarele celor trei trepte a fost plasat un altar de formă antică pe care erau plasate embleme ale diferitelor grupuri care compuneau procesiunea. Pe cei patru stâlpi din colțurile altarului erau patru pedestale pe care urmau să stea bustul lui Brutus „deoarece el este dușmanul tiraniei, părintele republicii și modelul republicanilor”, al lui Marat „prietenul credincios al poporului”, deși acesta era un criminal înveterat, al lui „Lepelletier”, care a murit pentru republică și al nemuritorului Chalier. La 9 fix dimineața s-a reunit congregația pe alea cimitirului, altfel cunoscută ca Promenada Libertății. Detașamentele militare și alte grupuri menită să formeze procesiunea aveau locurile lor bine stabilite. Oamenii din societate i-au aranjat în ordine. Un detașament de cavalerie, polițiștii și husarii s-au amestecat împreună pentru a întări legăturile fraternității, conducând marșul. Pe flamura lor erau cuvintele: „rațiunea ne conduce și ne luminează”. Erau urmați de divizia de tunari din Chalons, precedată de un steag cu inscripția „Moarte tiranilor”. Această unitate avea în urma sa o căruță încărcată cu lanțuri rupte pe care șase prizonieri de război și câțiva răniți erau îngrijiți de un doctor. Această căruță avea două steaguri, unul în față, altul în spate: „Umanitatea este o virtute republicană” și „ei (adică prizonierii de război) au greșit luptând pentru tirani”. „Această căruță era însoțită de două detașamente din garda națională și trupe regulate înarmate cu tot arsenalul.” Alți oameni simpli duceau steaguri pe care scria „Să fim uniți” și steagul tricolor cu inscripția „Nimic nu ne poate învinge”. 40 de cetățene îmbrăcate în alb și decorate cu panglici tricolore purtau o imensă panglică tricoloră atașată de capul fiecăreia. O bonetă a libertății încorona acest steag, iar tineri din garda națională le acompaniau cârând diverse flamuri pe care erau scrise diverse motto-uri. Pe lângă, treceau într-o căruță trasă de doi cai albi grupuri de copii de ambele sexe care purtau coșuri cu fructe și vase cu flori. Tot acolo se afla și o tânără femeie care avea grijă de un bebeluș, iar lângă ea copii de toate vârstele. Înainte se găsea un stindard pe care scria „Ei sunt speranța patriei”.

Atelajul era urmat de un car, model antic, decorat cu ramuri de stejar, în efigie cu un cuplu sexagenar cu o flamură pe care erau scrise cuvintele „Respectați bătrânii”. Și aici se afla un grup din garda națională uniți mână-n-mână ridicând ode libertății și ținând două steaguri pe care scria „În unitate stă puterea noastră” și „Îi vom extermina pe despoți până la unul”. Mai apoi, mășăluia un grup de femei cu panglici tricolore, ținând un stindard cu această inscripție: „Morală austeră va întări republica”. Toate femeile din grup erau îmbrăcate în alb, la fel ca și căruțașii, toți având panglici tricolore. Apoi urmau comitetele de supraveghere, adică GPU, „grupăți unul după altul. În față erau patru steaguri, pe care era numele fiecărui departament și o emblemă care înfățișa un deget dus la buze pentru a sugera secretul și altul cu inscripția „Instituția noastră curăță societatea de o mulțime de oameni îndoelnici”. Secțiunea republicană mergea prima. Acompania un car tras de doi cai albi și conduși de doi oameni îmbrăcați și încălțați în stil roman. În car se găsea o femeie îmbrăcată în același stil și care simboliza Republica. În fața acestui car apărea o insignă tricolor cu aceste cuvinte „guvernul înțelepților”. Apoi, mășăluia secțiunea Egalității care acompania un plug tras de doi boi și mânat de un țăran în haine de muncă. Pe plug stătea un cuplu care țineau un steag pe care erau scrise pe o parte „Onorați plugul” pe cealaltă parte „Respectați dragostea conjugală”.

Inspectorul principal și toți angajații de la depozitele militare formau un grup care venea în urma plugului. Acest grup ducea două stindarde. Primul avea cuvintele „provizii militare”, iar al doilea „activitatea noastră produce abundență armatelor noastre”. Apoi mășăluia secțiunea Fraternității, grupuri de convalescenții cu doctori aproape de ei. În mijlocul acestei secțiuni era un car de la spitalul Montagne, cu oameni răniți în apărarea patriei, îngrijiți de doctori militari care le oblojeau rănilor. Parțial erau acoperiți cu bandaje însângerate. În fruntea acestui car se afla un banner cu propoziția „sângele nostru nu va înceta să curgă pentru siguranța patriei mamă”.

După comitete urmau patru cetățeni îmbrăcate în alb și decorate cu curele tricolore pe care se aflau caracteristicile celor patru anotimpuri.

După cele patru anotimpuri veneau reprezentanții poporului în mijlocul autoritățile constituite, civile și juridice, purtând îmbrăcămintea specifică. Fiecare cetățean ținea în mână sa un fir de grâu și pe steagul care preceda acest grup se găsea inscripția „Din aplicarea legii vine prosperitatea și abundența.” Aceștia erau urmați de diverși ofițeri din garda națională, înaintea lor fiind un stindard pe care scria „Distrugeți-i pe tirani sau muriți”.

Apoi veneau copiii nelegitimi ai patriei conduși de o femeie cu un steag pe care scria: „Patria ne

adoptă, suntem gata să o slujim.”

În fine, urmau bătrânii, reprezentați de veterani fără arme, precedați de două flamuri cu inscripțiile: „Răsăritul rațiunii și libertății înfrumusețează sfârșitul vieții noastre” și „Republica franceză onorează loialitatea, curajul, senectutea, pietatea filială, lipsa de noroc. Pune constituția sa sub pavăza sigură a tuturor virtuților.”

La final era o pauză pentru interpretarea unor cântece patriotice. Pe treptele primăriei s-a construit și pictat un munte, pe vârful căruia a fost plasat un Hercule apărând o fațadă cu înălțimea de 14 picioare. Un steag tricolor flutura deasupra, pe el fiind scris cu litere mari: „Muntelui din partea francezilor generoși.”

La picioare muntelui curgea o apă curată dintr-un izvor care se spargea în diverse cascade. 12 oameni îmbrăcați ca alpiști cu sulite, purtând pe cap coroane civice, au fost ascunși în peșterile muntelui. În timp ce procesiunea sosea cântând ultima strofă din La Marseillaise, alpiștii au apărut pe nesimțite din peșterile lor, fără să se dezvăluie complet, iar când s-a auzit „la arme cetățeni”, au dat năvală cu topoare pentru a-și apăra retragerea, luând poziții pe munte. Văzând carul cu feudalism și fanatism trecând tras de măgari cu mitre pe cap, s-au năpustit asupra lor, cu topoarele în mână, le-au dat jos mitrele, și toate accesoriile care îi decorau, ca și pe Papă și pe acoliții săi pe care i-au înlănțuit de carul libertății. În timpul acestui act, fanfara a cântat un cântec descriind o șarjă militară.

Alpiștii văzând că vin alte caruri și fiind înclinați să creadă că ei erau singuri care trebuie să se opună fanatismului, au avansat grupați în coloană dar primul car întâlnit a fost cel al Libertății. În semn de respect și-au lăsat jos topoarele iar fanfara a intonat un marș. Apoi, a apărut o lectică susținând un scaun decorat cu ghirlande. Zeița a coborât din carul ei, s-a așezat pe scaun și a fost purtată de opt alpiști la picioarele muntelui. A fost urmată de două nimfe, una dintre ele punând steagul tricolor, iar alta Declarația Drepturilor Omului. Au mășăluit peste gunoaiile reprezentând nobilimea și superstiția, care au fost apoi arse spre marea satisfacție a tuturor cetățenilor. Au urcat muntele cu reprezentantul poporului, Pleger, prezent la sărbătoare, în timp ce fanfara cânta: „Unde s-ar putea putea simți cineva mai bine decât în sânul familiei”. Zeița a fost încoronată de grații. Apoi a fost desfășurat un steag tricolor și au cântat „Cele trei culori ale țării noastre”. Încă pe munte au cântat „Când muntele atinge soarele”. Procesiunea a coborât, zeița s-a oprit la izvor, un vas i-a fost înmănat de președintele Comunei. A băut un pic de apă din munte și a oferit din acea apă reprezentantului poporului, tuturor autorităților constituite, cetățenilor și ofițerilor din diversele corpuri, care au băut cu toții în sănătatea republicii, una și indivizibilă, și a Muntelui.

Zeița, aflată acum din nou pe scaun, a fost dusă la carul ei de opt alpiniști. Alți patru s-au plasat pe părțile laterale, cu topoarele ridicate pentru a-i îndepărta pe profani. Ceilalți și-au ocupat locurile alături de corpurile administrative pentru a sugera că demnitarii publici se armonizează doar cu virtutea. Toți muzicienii s-au strâns în spatele altarului alături de cântăreți. În acel moment procesiunea a intrat în templu, iar orga a început o uvertură. Societatea populară, autoritățile constituite, comitetele de supraveghere (GPU) și grupurile descrise mai sus și-au ocupat locurile în rândurile din fața altarului Rațiunii la o anumită distanță de acesta. Fanfara militară a cântat imnuri închinare Rațiunii, Libertății, urii față de tirani, iubirii sfinte pentru patrie, după care președintele societății populare a transmis discursul inaugural. Președintele Comunei și alții au ținut la rândul lor discursuri. După discursurile lor, au fost repetate diverse cântece patriotice, acompaniate de fanfara militară, după care în fața intrării în templu, trompetiștii au anunțat că festivitatea de inaugurare și ceremonia s-au încheiat.

„Seara au fost artificii pe munte, un buchet a simbolizat recunoștința tuturor francezilor față de munteni prezenți, care au fost în mod public recunoscuți drept salvatorii republicii. Apoi, s-a ținut un bal și astfel fraternitatea a fost sărbătorită de două ori în aceeași zi. Fiecare cetățean care a luat parte la această zi măreață și-a evidențiat spiritul civic. Toți au jurat să trăiască liberi sau să moară.”

Aceste evenimente se aseamănă, desigur, cu sărbătorile comuniste de tot felul – foarte raționale, foarte ordonate, foarte artificiale. Triumful minții abstracte, care reprezintă semnul rațiunii, este cea mai înaltă realitate.

Cineva se poate întreba cum se armonizează toate acestea, dar vom vedea mai târziu în detaliu acest lucru deoarece dorim să analizăm atât reacția împotriva acestui curent în secolul al XIX-lea cât și dezvoltarea ulterioară a ideilor revoluționare.

Putem deja vedea o idee centrală în toate aceste manifestări. Iar această idee este următoarea: întreaga Revoluție, cu toate aceste ramificații diverse, este foarte asemănătoare cu forma seculară a ceva ce am întâlnit deja în Renaștere și anume sectele chiliaste. Există acum o zeiță a Rațiunii, apare ideea că există o nouă ordine a veacurilor iar istoria ajunge acum la un sfârșit. Deocamdată nu vedem niciun fel de discuție despre a Treia Epocă a Duhului Sfânt, deoarece totul este îmbrăcat în termeni raționaliști, dar avem de-a face cu izbucnirea aceluiasi spirit. Acum este mai amplu și cuprinde întreaga societate. Vom vedea mai târziu cât de adânc merge acest curent chiliast în mentalul omului modern.

Scris de Ninel Ganea

Joi, 19 Noiembrie 2020 11:16
